

การเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนทักษะปฏิบัติ
ของซิมป์สัน (Simpson) โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัติ
นาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์
ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเมืองสุรินทร์
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 1

7

Comparison of Traditional Instruction and Simpson's Model
Instruction for Psycho-motor Skill Development by Using the
Skill Practice Package of Creatively Locally Dramatic Arts
with the Song of Mueang Surin Travelling
in for Grade 4 Students of Mueang Surin School
under Surin Elementary Education Service Area 1

อุไรวรรณ เจือจันทร์¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นการเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระที่ 3 นาฏศิลป์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเมืองสุรินทร์ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/6 ได้มาโดยใช้วิธีการเลือกแบบยกกกลุ่ม (Cluster Sampling) จำนวน 42 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถามปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ชุดฝึกทักษะ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินพฤติกรรม แบบประเมินความสามารถด้านทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ และแบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติทดสอบ t-test แบบทดสอบรายคู่ (Pair Sample t-test) และ t-test แบบ Independent Sample t-test

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเมืองสุรินทร์มีปัญหาการเรียนการสอนทางทักษะนาฏศิลป์โดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 จึงได้พัฒนาชุดฝึกทักษะทางนาฏศิลป์ที่มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 88.88 ปฏิบัติตนตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์อยู่ในระดับคุณภาพดีเยี่ยม มีทักษะการปฏิบัตินาฏศิลป์ โดยรวมอยู่ใน

¹ ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์

ระดับดีมาก ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับมาก
สังเกตจากหลังจากที่ผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ ได้ทำการทดสอบความสามารถของผู้เรียนด้านทักษะ
ปฏิบัตินาฏศิลป์ ปรากฏว่ามีทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์เพิ่มขึ้น

คำสำคัญ : วิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน, ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์

Abstract

This research aimed to compare the traditional instruction and the Simpson's model instruction for practical skill development by using the practical skill package of creatively locally dramatic arts with the song of Mueang Surin Travelling in the Art Learning Group, Strand 3 of Dramatic Arts, for grade 4 students of Mueang Surin School. The sampling group was the grade 4 classroom 6 (4/6) students, which was sampled using Cluster Sampling, with totally 42 students. The research tools were the questionnaire of instructional problems, the practical skill package, the instructional plan, the learning achievement test form, the behavioral evaluation form, the practical skill evaluation form of dramatic arts, and the satisfaction questionnaire. The data was analyzed using percentage, mean, standard deviation, Pair Sample t-test and Independent Sample t-test. The research found that the grade 4 students of Mueang Surin School had the instructional problems of dramatic arts skills overall at high level, the average value is 4.36. Then, the efficiently practical skill package was developed, which provided the learning achievements after studying higher than those before studying with statistically significant difference at .01. The students had more knowledge at 88.88 percent, had behaviors following the required characteristics at excellent quality level, and had practical skills of dramatic arts overall at very good level. Besides, they had overall satisfactions in the instructional activities at high level. After 2 week-practicing by using the practical skill package of dramatic arts, the observation found that they had more practical skills.

Keywords : Simpson's Model instruction for practical skill, Practical skill package of creatively locally dramatic arts

บทนำ

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 6 การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข การจัดการกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกำหนดบทบาทหน้าที่ของบุคลากรที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้ปรับปรุงและเลือกปฏิบัติได้ตามความเหมาะสมและความพร้อมของสถานศึกษา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.1) ดังนั้นภารกิจของครูก็คือการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ สอนให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน คือครูต้องเตรียมการสอน ทั้งเนื้อหาและวิธีการ ต้องจัดสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศที่ปลูกเร้าใจและเสริมแรงให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เอาใจใส่ผู้เรียนเป็นรายบุคคลและแสดงความเมตตาต่อผู้เรียนอย่างทั่วถึง จัดกิจกรรมและสถานการณ์เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกและคิดอย่างสร้างสรรค์ ส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกคิด ฝึกทำ และฝึกปรับปรุงตนเอง ส่งเสริมกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากกลุ่ม พร้อมทั้งสังเกตส่วนตัวและปรับปรุงส่วนตัวของผู้เรียน ใช้สื่อการสอนเพื่อฝึกการคิด การแก้ปัญหาและการค้นพบความรู้ ใช้แหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย เชื่อมประสบการณ์กับชีวิตจริงฝึกฝนการเขียนบรรยายและวินัยตามวิถีวัฒนธรรมไทย สังเกตและประเมินพัฒนาการของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

ปัญหาการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์โรงเรียนเมืองสุรินทร์ พบว่าสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนว่านักเรียนได้คะแนนการปฏิบัติน้อยมากเนื่องจากในช่วงเวลาสอนทฤษฎีก่อนและมีเนื้อหาเยอะจึงใช้เวลาในการสอนค่อนข้างมาก ครูจึงให้นักเรียนนำทฤษฎีที่ครูสอนมาประยุกต์และฝึกปฏิบัติด้วยตนเองหรือนำกลับไปทำเป็นการบ้าน ปัญหาที่พบคือนักเรียนไม่สามารถทำแบบฝึกหัดเองจากที่บ้านได้ แม้ว่าจะเข้าใจในเนื้อหาที่ครูสอนแต่นักเรียนขาดการเรียนรู้วิธีการฝึกปฏิบัติที่เป็นขั้นตอน ทำให้เมื่อกลับไปทำแบบฝึกหัดเองที่บ้านเกิดปัญหาขึ้น นักเรียนไม่สามารถแก้ปัญหาและหาข้อผิดพลาดจากการทำแบบฝึกหัดเองได้ นักเรียนจึงไม่ทำและละเลยคะแนนในส่วนของการปฏิบัติทำให้นักเรียนขาดทักษะปฏิบัติ ส่งผลให้ได้คะแนนการปฏิบัติน้อยมาก นอกจากนี้นักเรียนยังเน้นที่จะให้ความสนใจทฤษฎีมากกว่าการปฏิบัติทำให้นักเรียนไม่มีทักษะปฏิบัติที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในการแสดง (วิชาการโรงเรียน, 2559, น.90) แนวทางแก้ไข ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ความสามารถทางนาฏศิลป์ เพื่อเป็นต้นแบบให้กับผู้เรียนได้สังเกต เลียนแบบท่าทางต่าง ๆ และจะต้องสอนจากท่าทางที่ง่ายไปหาท่าทางที่ยากและจะต้องปฏิบัติท่ารำที่ยากให้ง่ายขึ้นเหมาะสมกับวัยผู้เรียนแต่ยังคงรูปแบบเดิมไว้ ส่วนใหญ่จะใช้การสอนแบบสาธิตให้ผู้เรียนได้สังเกตและปฏิบัติตามทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออก กล้าคิด กล้าทำ และกล้าแก้ปัญหา จึงได้เลือกใช้วิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) เข้ามาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนได้มีเวลาในการฝึกปฏิบัติมากขึ้น ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน

ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญการ และความคงทน

จากสภาพการณ์ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการสร้างชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ เพื่อใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้นักเรียนได้ฝึกฝน และใช้ทบทวนเนื้อหาที่เรียนมาแล้วเพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจจะช่วยเพิ่มทักษะความชำนาญ และช่วยฝึกทักษะการคิดให้มากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังด้วยวิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างวิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน
5. เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของการเรียนด้วยวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน
6. เพื่อประเมินพฤติกรรมการปฏิบัติตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์
7. เพื่อประเมินความสามารถด้านทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังจากที่ได้เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน
8. เพื่อสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ด้วยชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์
9. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังจากที่ได้เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

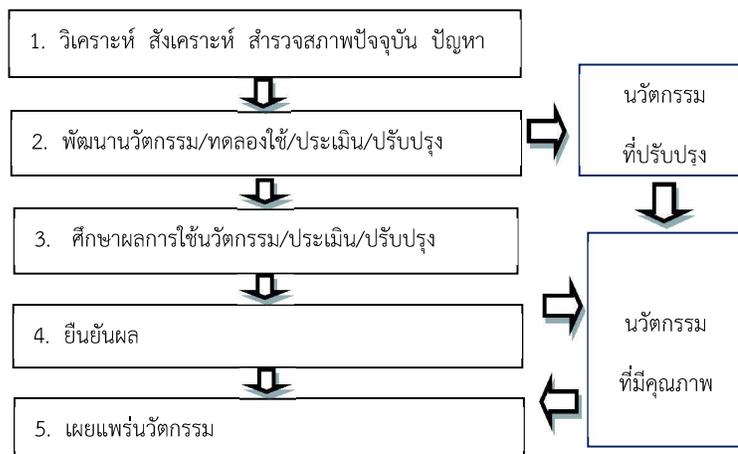
1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเมืองสุรินทร์สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 345 คน 9 ห้องเรียน กลุ่มตัวอย่าง ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนเมืองสุรินทร์จำนวน 186 คน ซึ่งผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางเครซีและมอร์แกน

1.2 ขั้นตอนเพื่อศึกษาผลการใช้ทดลองแบบ 1 : 100 (Field Group) เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์พื้นเมือง สร้างสรรค์ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์

ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/6 จำนวน 42 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนเมืองสุรินทร์ เลือกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการเลือกแบบยกกลุ่ม (Cluster Sampling)

2. แบบแผนการวิจัย

แผนภูมิที่ 1 แสดงขั้นตอนกระบวนการวิจัยและพัฒนา
ที่มา : (อุไรวรรณ เจือจันทร์, 2559 ปรับปรุงจาก รัตนะ บัวสนธ์, 2554, น. 13-14)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แบบสอบถามปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเมืองสุรินทร์

3.2 ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที๋ยวเมืองสุรินทร์ โดยการเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 15 เล่ม

3.3 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ประกอบการใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที๋ยวเมืองสุรินทร์ จำนวน 15 แผน จำนวน 15 ชั่วโมง

3.4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

3.5 แบบประเมินพฤติกรรมการปฏิบัติตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์

3.6 แบบประเมินความสามารถด้านทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์

3.7 แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที๋ยวเมืองสุรินทร์

ผลการวิจัย

การเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที๋ยวเมืองสุรินทร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระที่ 3 นาฏศิลป์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเมืองสุรินทร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 1 ปรากฏดังนี้

1. ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเมืองสุรินทร์ พบว่า มีปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.36

2. ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที๋ยวเมืองสุรินทร์ มีประสิทธิภาพ 81.43/86.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนเรื่องการแสดงนาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ ด้วยวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที๋ยวเมืองสุรินทร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนเรื่องการแสดงนาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์โดยวิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที๋ยวเมืองสุรินทร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. ค่าดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที๋ยวเมืองสุรินทร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระที่ 3 นาฏศิลป์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเท่ากับ 0.8888 หรือคิดเป็นร้อยละ 88.88 แสดงว่าผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 88.88 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ .5

6. ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ ด้วยเพลงเที๋ยวเมืองสุรินทร์ มีพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ โดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับคุณภาพดีเยี่ยม ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.95

7. ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที๋ยวเมืองสุรินทร์ มีทักษะการปฏิบัตินาฏศิลป์ โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.82

8. ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที๋ยวเมืองสุรินทร์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.42

9. ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถด้านทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์หลังจากเรียนทันที และหลังจากผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังจากที่ผ่านไปแล้ว 2 สัปดาห์ ผู้เรียนมีทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์เพิ่มขึ้น ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.61

สรุปผล และอภิปรายผลการวิจัย

การเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระที่ 3 นาฏศิลป์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเมืองสุรินทร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 1 สรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

1. ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเมืองสุรินทร์ พบว่า มีปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากครูใช้สื่อการเรียนการสอนที่ไม่หลากหลาย ไม่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของผู้เรียน อีกทั้งผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมน้อย ทำให้นักเรียนขาดทักษะความสามารถในการปฏิบัติท่าทางนาฏศิลป์ นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของการเรียนนาฏศิลป์ ซึ่งสอดคล้องกับเจดจัน โศตรมา (2551, น. 5-6) ที่ได้กล่าวถึงปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนว่า “ครูผู้สอนยังเน้นผู้สอนเป็นศูนย์กลาง เป็นผู้ถ่ายทอดฝ่ายเดียวไม่มีกิจกรรมที่หลากหลาย ดังนั้นในการจัดกระบวนการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรมีวิธีการจัดกิจกรรมการเลือกเนื้อหาและบทเรียนที่เหมาะสม เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้คิดเป็น ทำเป็นและแก้ปัญหาได้

2. ผลการหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ พบว่าชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ มีประสิทธิภาพ 81.43/86.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากการกำหนดรูปแบบและกำหนดรายละเอียดของกิจกรรม นอกจากนั้นยังวิเคราะห์จุดประสงค์ของสาระการเรียนรู้เป็นกรอบในการจัดทำเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน มีรูปภาพประกอบ มีแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปฏิบัติได้จริงตามความเหมาะสมและความสนใจ โดยเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก และสิ่งสำคัญ เป็นไปตามหลักการและแนวคิดของสุวิทย์ มูลคำ (2551, น. 44) ที่ได้เสนอแนะขั้นตอนการผลิตชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ไว้ เช่น วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุจากการเรียนการสอน ศึกษารายละเอียดในหลักสูตร เลือกเนื้อหาที่เหมาะสมแบ่งเป็นบทเป็นตอนหรือเป็นเรื่องเขียนเนื้อหาในแต่ละตอน รวมทั้งภาพประกอบ แผนภูมิและข้อทดสอบให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูล

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนเรื่องการแสดงนาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์โดยวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด การพัฒนาด้านทักษะ ที่มีความชัดเจนและเหมาะสมกับวิธีการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน ได้ฝึกปฏิบัติและเป็นการเรียนรู้อย่างสนุกสนานเพราะเนื้อหาของเพลงกล่าวถึงแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสุรินทร์ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ และผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญอย่างมีระบบ มีการปรับแก้และสอดแทรกกระบวนการตามปัญหาที่เกิดขึ้น มีองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ อย่างครบถ้วน และมีวิธีการวัดประเมินผลที่เหมาะสม นักเรียนสามารถปฏิบัติด้วยตนเองได้ ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ มีกำลังใจในการฝึกปฏิบัติและจดจำ ทำให้สามารถปฏิบัติ

ในขั้นตอนที่ยากขึ้นไปได้ ส่งผลให้นักเรียนผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น เป็นไปตามทฤษฎีเชื่อมโยงของธอร์นไคค์ ที่เป็นหนึ่งในแนวคิดของการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ คือกฎแห่งการฝึกหัดที่กล่าวว่า ในการฝึกทักษะใด ๆ แก่ผู้เรียนควรให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน สิ่งนั้นบ่อย ๆ ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในเรื่องนั้น ๆ อย่างแท้จริง

4. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนเรื่องการแสดงนาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ ด้วยวิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ ด้วยเพลงเทียวเมืองสุรินทร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก วิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) สามารถพัฒนาการทางกาย ประสานการทำงานของกล้ามเนื้อของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี โดยการฝึกฝน ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม โดยครูสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม จนเกิดความชำนาญและประเมิณผลอย่างหลากหลาย จึงทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ มีความมั่นใจและมีความสุข ซึ่งเป็นไปตามเจตนารมณ์ของแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2552-2559) ที่มุ่ง 1) พัฒนาคนไทยให้เป็น “มนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข” และ 2) พัฒนาสังคมไทยให้เป็นสังคมที่มีความเข้มแข็ง มีการพัฒนาที่ยั่งยืนและมีคุณภาพใน 3 ด้าน คือ เป็นสังคมคุณภาพ สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ และสังคมสมานฉันท์และเอื้ออาทรต่อกัน มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นคนดี เก่ง และมีความสุข

5. ผลการหาค่าดัชนีประสิทธิผลของ ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเทียวเมืองสุรินทร์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเมืองสุรินทร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 1 พบว่า ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเทียวเมืองสุรินทร์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.8888 หรือคิดเป็นร้อยละ 88.88 แสดงว่าผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้หรือมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 88.88 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ .50 ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากวิธีการสอนนาฏศิลป์ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ มีกิจกรรมที่สนุกสนาน เนื้อหาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนั้นยังเน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นคนคิดอย่างสร้างสรรค์ ไร่เรียงแจ่มใส เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ ทำให้รู้จักดนตรีและบทเพลงต่าง ๆ และเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ดี หากผู้ใดมีความสนใจใฝ่เรียนรู้หรือมีพรสวรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ ก็สามารถนำความรู้ความสามารถเป็นพื้นฐานนำไปประกอบอาชีพและสร้างชื่อเสียงได้ในอนาคต วิธีการสอนมีการจัดกิจกรรมที่สนุกสนานและยังสามารถนำไปแสดงในงานมงคลและงานรื่นเริงที่จัดขึ้นในท้องถิ่นได้ ผู้เรียนจึงเกิดการเรียนรู้ได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของกระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 184) ที่กล่าวว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ และสอดคล้องกับหลักการของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551, น. 25 - 26) ที่กล่าวถึงการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เป็นเครื่องมือที่จะนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน อาทิ กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ กระบวนการสร้างความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการทางสังคม กระบวนการเผชิญสถานการณ์และแก้ปัญหา กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง กระบวนการปฏิบัติ ลงมือทำจริงทุกกระบวนการ นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของจิราภรณ์ ศรีสร้างคอม (2551, น. 245) ที่ได้ศึกษาการประดิษฐ์ทำรำประกอบการเรียนรู้ชุดฟ้อนภูไทหมอเหยา กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งผลการวิจัยพบว่าคู่มือประกอบกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องฟ้อนภูไทหมอเหยา กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระนาฏศิลป์) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคุณภาพอยู่ในระดับมาก

6. ผลการประเมินพฤติกรรมการตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ด้วยวิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัติทำรำนาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเมืองสุรินทร์ พบว่า ผู้เรียนมีพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์โดยรวมอยู่ในระดับคุณภาพดีเยี่ยม ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) เป็นวิธีการสอนที่มีรูปแบบการสอนที่ส่งเสริมคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางกายและจิตใจของผู้เรียน ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝนทั้งร่างกายและจิตใจหล่อหลอมให้นักเรียนมีคุณธรรม จริยธรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอัจฉรา ประเสริฐสิน (2558, น. 55) ซึ่งได้พัฒนารูปแบบการวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ผลการศึกษาตัวบ่งชี้คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการ พบว่าเป็นคุณลักษณะที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมของประเทศ แต่ควรมีการปรับเปลี่ยนในบางประการ เช่น ส่งเสริมความมีศีลธรรม รู้จักการเพื่อแบ่งปัน และส่งเสริมความสามัคคีในการทำงานร่วมกับผู้อื่นและอาจต้องมีการรณรงค์ให้ตระหนักถึงความสำคัญของการมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ทั้ง 8 ประการ ให้มากขึ้น ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนในโรงเรียนได้

7. ผลการจากประเมินความสามารถการปฏิบัติทำรำนาฏศิลป์ด้วยวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัติทำรำนาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าจากการประเมินความสามารถการปฏิบัติทำรำนาฏศิลป์มีพัฒนาการที่ดีขึ้นเรื่อยๆต่อเนื่องโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก เมื่อพิจารณาตามความสามารถพื้นฐานของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีการให้นักเรียนได้ปฏิบัติทำรำในทุกแผนการจัดการเรียนรู้ โดยเฉพาะชั้นที่ 4 ซึ่งเป็นชั้นการให้ลงมือปฏิบัติจริง จนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเองอันสอดคล้องกับแนวคิดซิมป์สัน (simpson, 1972) ที่อธิบายว่าทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญ และความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความเร็ว ความแม่นยำ ความแรงหรือความราบรื่นในการจัดการ

8. ผลการสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้วยชุดฝึกทักษะปฏิบัติทำรำนาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

โรงเรียนเมืองสุรินทร์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 1 โดยภาพรวม ผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมือง สร้างสรรค์ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่ตนสนใจ มีความชอบ ความสบายใจ ความสุขใจต่อแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสุรินทร์ ได้รู้จักแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนเองและเกิด ความสนุกสนานที่ได้ชมแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ มยุรี รังสิตพล (2551, น. 47) ซึ่งได้ทำการศึกษาการพัฒนาเอกสารประกอบการเรียนการสอน เรื่อง ฟ้อนทอผ้าไหม แพรวา กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้เรียนมีความพึงพอใจในการใช้เอกสารประกอบการเรียนการสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ เรื่อง ฟ้อนทอผ้าไหมแพรวา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจาก ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่ตนสนใจ มีความชอบ ความสบายใจ ความสุขใจต่อสภาพแวดล้อมและไม่มี ความเครียดหรืออึดอัดใจในการเรียนและผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งที่ปฏิบัติด้วยความ เต็มใจ ซึ่งกิจกรรมนั้นสามารถตอบสนองความต้องการได้และสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความ ต้องการพบกับความสำเร็จมากขึ้นเรื่อย ๆ

9. ผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ มีทักษะการปฏิบัตินาฏศิลป์ โดยรวมระดับมากที่สุด หลังจากที่เรียนผ่านไป 2 สัปดาห์ โดยรวม เพิ่มขึ้น ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) เป็นทักษะปฏิบัติที่สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝนซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้วจะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความชำนาญ และความคงทน ผลของพฤติกรรมและการกระทำ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไพโรจน์ คะเชนทร์ (2557) ซึ่งพบว่าการสอนนาฏศิลป์นั้น ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ ความสามารถ ทางนาฏศิลป์ ซึ่งการสอนนาฏศิลป์ ครูผู้สอนก็จำเป็นที่จะต้องมีความรู้เฉพาะ เพื่อส่งเสริม ให้การจัดการเรียนการสอนเกิดความน่าสนใจ คุณภาพและช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะ กระบวนการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น สรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบปกติกับวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) โดยใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ สามารถพัฒนา ทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ได้อย่างต่อเนื่อง หล่อหลอมให้นักเรียนมีคุณธรรม จริยธรรม ผู้เรียนได้ เรียนรู้ในสิ่งที่ตนสนใจ มีความชอบ ความสบายใจ และความสุขในการเรียน

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. โรงเรียนประถมศึกษาควรนำชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ ไปใช้พัฒนาทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์กับทุกระดับชั้น
2. โรงเรียนควรนำวิธีการพัฒนาชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ ไปใช้กับนักเรียนทุกระดับชั้น

3. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาและประถมศึกษา ควบนำชุดฝึกทักษะปฏิบัติ นาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ ให้สถานศึกษาในสังกัดไปใช้กับนักเรียนทุกระดับชั้น

4. ควรมีการปรับปรุงชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์พื้นเมืองสร้างสรรค์ ด้วยเพลงเที่ยวเมืองสุรินทร์ และนวัตกรรมให้สอดคล้องกับเนื้อหาและระดับชั้นของผู้เรียนก่อนที่จะนำไปใช้

.....

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- กลุ่มงานบริหารวิชาการโรงเรียนเมืองสุรินทร์. (2559). **รายงานผลการจัดการศึกษา ประจำปี การศึกษา 2559**. สุรินทร์: สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 1
- จิราภรณ์ ศรีสร้างคอม. (2552). **การประดิษฐ์ทำรำประกอบการเรียนรู้ชุดฟ้อนภูไทหมอเหยา กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เจ็ดฉันทน์ โคตรมา. (2551). **การพัฒนาผลการเรียนรู้และความสามารถในการปฏิบัติ เรื่องนาฏศิลป์ เบื้องต้น ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคร่วมมือกันเรียน**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสมหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการนิเทศ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2553). **แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2552-2559)**. กรุงเทพฯ ฯ: พริกหวานกราฟฟิก.
- ไพโรจน์ คะเซนทร์. (2557). **การสอนนาฏศิลป์**. สืบค้นจาก <http://www.wattoongpel.com> (วันที่ค้นข้อมูล 8 มิถุนายน 2559).
- มยุรี รังสิตพล. (2551). **การพัฒนาเอกสารประกอบการเรียนการสอน เรื่อง ฟ้อนทอผ้าไหม แพรว กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**. กาฬสินธุ์ โรงเรียนเทศบาล 1 กาฬสินธุ์พิทยาสีห์.
- รัตนะ บัวสนธ์. (2554). **การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษา**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). นครสวรรค์: ริมบึงการพิมพ์.

สุวิทย์ มูลคำ. (2551). **ครบเครื่องเรื่องการศึกษา**. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.

อัจศรา ประเสริฐสิน. (2558). **การพัฒนารูปแบบการวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการ
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา**. สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ
(องค์การมหาชน).

Simpson, D. (1972). **Teaching Physical Educations: A System Approach**. Boston:
Houghton Mufflin Co.